

Dertil kommer som den niende Kendsgerning — nu er jeg ved Nummer 9 — de 50,000 Mand, som den højtærede Konseilspræsident vil stille med ovre i Esbjerg. Dette er jo det rene Fantasteri, og saadan maa det ogsaa forekomme det ærede Medlem for Ribe. Tænker det ærede Medlem for Ribe da ikke over, om ikke den Mand skulde være bleven ganske svimmel, som kan sigé noget saadant. Hvad i Alverden tænker en Mand paa, der som Danmarks Konseilspræsident og Forsvarsminister siger, at vi ville kunne møde en engelsk Landgangshær ovre i Vestjylland med 50,000 Mand? Det er en i yderste Grad farlig Udtalelse, og det er en Udtalelse, der, fremsat af den Mand, der har fremsat den, og fremsat i den Form, i hvilken den blev fremsat, kan blive skæbnesvanger for den danske Stat. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse denne Udtalelse og dvæle lidt ved, hvad den højtærede Konseilspræsident sagde: „Det er ikke umuligt, at en Stormagt, en Vestmagt kunde falde paa at kaste en stor Troppestyrke i Land for at gaa mod Kielerkanalen. Tro ærede Medlemmer nu virkelig, naar de ville tage Sagen alvorligt, at det vilde nytte noget for os at møde med en Grænse- og Politivagt paa en halv Snes Mand og en Patrouillebaad og sige til de 100,000 Mand: I maa ikke gaa i Land“. Nu er det for Resten underligt at høre den højtærede Konseilspræsident tale saa haanligt om den Tanke, at vi skulde indskrænke os til at konstatere vor Neutralitet. Selvfølgelig ikke konstatere den med en Patrouillebaad og en halv Snes Mand, noget saadant tænker jeg ikke, der foresvævede den højtærede Konseilspræsident, den Gang han talte om at konstatere vor Neutralitet, men sikkert er det, at her spotter Konseilspræsidenten den Tanke, han har været den første til at fremsætte her i Tinget. Men saa fortsætter han: „Tror man, de vilde undlade at gaa i Land derfor“, og saa kommer der en Afbrydelse, som staar opført under mit Navn, men som kom fra det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Poul Christensen), Afbrydelsen lyder saadan: Hvad kan da nytte? Dertil siger den ærede Konseilspræsident: „Jeg skal straks svare“, og fortsætter: „Nej, de 100,000 ville ikke undlade at gaa i Land, og Tyskland vil da erklære det for en Grund til Krig mod os, at vi ikke have gjort andet for at hindre denne Landgang, det er sikkert og vist“. Saadan siger den højtærede Kon-

seilspræsident og Forsvarsminister: „Tyskland vil erklære det for en Grund til Krig mod os“. Dernæst fortsætter han: „Saa er Spørgsmaalet: Havde det ikke været bedre, om vi havde stillet os saaledes, at vi kunde undgaa en saadan Erklæring fra Tyskland, og hvad deraf følger, og det kunne vi, naar vi bruge de Kræfter, vi have. Der er dog ingen fornuftig Mand, der vil benægte, at vi kunne rejse en Hær derovre paa 50,000 Mand, og de ville kunne forhindre, et de 100,000 gaa Syd paa. Thi at gaa Syd paa med 50,000 Mand i Ryggen vil være umuligt. Maaske vil Landgangen allerede blive umulig af den Grund. Der vil derved opnaas, at Tyskland ikke vil kunne sigé, at vi have stillet os saaledes, at der var Krigsgrund til Stede. Det vilde være en forsvarlig Optræden, og det er ikke mere, end vi kunne.“

Hermed har den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister gjort intet mere eller mindre end det at paadrage Danmark en international Forpligtelse til at imødegaa Landgangstropper, som nærme sig de danske Kyster, med en Hær paa 50,000 Mand. Tyskland vil kunne paaberaabe sig hans Udtalelse ved en Erklæring om, at hvis Danmark ikke gør dette, har Tyskland berettiget Grund til at paaføre os Krig. Jeg vil nu haabe, at den højtærede Konseilspræsident vil erkende, at denne Udtalelse er undsluppen ham paa Foranledning af den Afbrydelse, der fremkom, og at han ikke havde tænkt sig at ville sigé noget saadant, som han har sagt. Og det skulde glæde mig i høj Grad, hvis der kunde træffes en Overenskomst mellem den højtærede Formand for dette høje Ting og den højtærede Konseilspræsident om, at de sidste Numre af Rigsdagstidenden bleve omtrykte, og at saavel denne Udtalelse som enhver dertil knyttet Bemærkning gik ud af Rigsdagstidenden. Jeg tror, at det i vort Fædrelands velforstaede Interesse vilde være særdeles nyttigt at foretage et saadant Skridt, thi denne Udtalelse er for farlig og paadrager Danmark et for stort Ansvar til, at der ikke bør foretages noget for, saa vidt muligt, at komme bort fra den.

Formanden: Jeg maa dertil sige, at det vilde være temmelig umuligt at foretage dette Skridt. Saa vidt jeg erindrer, er det nu tredie Gang, man udsætter sig for at faa trykt op, hvad Konseilspræsidenten har sagt. Jeg henstiller til ærede fremtidige Talere, om det nu ikke snart